

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica a 27-a după Rusalii

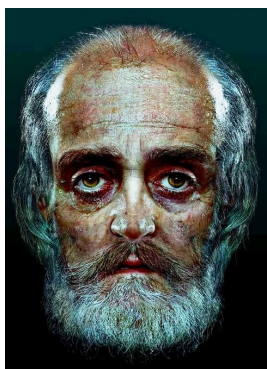
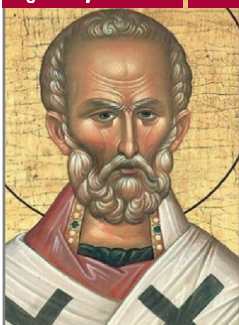

Sfântul Ambrozie al Milanului

Membrii Bisericii sunt asemenea unei vii. Ei sunt sădiți cu rădăcinile credinței și făcuți să crească de vlăstarele smereniei... Domnul a așezat în Biserică un turn de apostoli, proroci și doctori, gata să apere pacea Bisericii, și a săpat în jurul ei când a eliberat-o de sub povara neliniștilor lumesti. Nimic nu împovărează mintea mai mult decât preocuparea pentru lume și setea după bogăție ori putere.

O pildă a acestei lucrări a Domnului se află în pericopa despre femeia care avea de optsprezece ani un duh de neputință și care era gârbovă, de nu putea să se ridice în sus nicidecum. De fapt, sufletul ei era gârbovit, neavând harul dumnezeiesc, adică era plecat către foloasele pământești. Iisus a văzut-o și i-a vorbit, iar ea dândă la lepădat cele pământești. Cei de față la vindecare erau și ei împovărați de aceleași păcate, iar lor Iisus le-a spus următoarele cuvinte: veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi (Matei 11, 28). Sufletul acelei femei a început să respire din nou și s-a înălțat precum o vie care a fost curățită și în jurul căreia a fost săpat pământul.

Știați că?

Recent, oamenii de știință ruși au reconstruit chipul Sfântului Nicolae după moaștele sale, aflate la Bari (Italia). Astfel, cercetătorii au descoperit că sfântul avea 1,67 m, aparținea tipului mediteranean caucazian, cu o statură medie și ten închis. Analiza a demonstrat că Sfântul Nicolae a suferit torturi în cei aproape doi ani în care a stat în închisoare.

Nici invidie, nici vorbire de rău nu există acolo unde există iubire curată. Motivul tuturor răutăților este lipsa iubirii.

SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR

Smerita cugetare

Pe urmele sfinților

Moș Crăciun – născut din viața și din faptele Sfântului Nicolae

Nicolae PINTILIE | Sursa: doxologia.ro

Zilele acestea, aflându-mă împreună cu familia într-un centru comercial, Maria noastră a găsit un „moș” de ciocolată, care arăta altfel. În loc de tradiționalele haine roșii, acesta avea o reminiscență de veșminte preoțești, iar pe cap purta o căciulă ce avea pe funte o Cruce. Copila, cu neobișnuitul moș în mână, a întrebat mirată: „Ce a pățit Moș Crăciun?”. Greu de explicat pentru cei patru anișori ai săi că, de fapt, Moș Crăciun este imaginea construită de publicitatea americană, pe baza vieții și a faptelor Sfântului Nicolae.

Sfântul Nicolae – episcopul din Mira Asiei

Multe dintre prezentările din mediul online, legate de Sfântul Nicolae, își încep argumentarea prin afirmația că „Moșul Nicolae” este un „presupus personaj istoric”. Din ferire pentru noi, avem dovezi istorice că

Sfântul cel darnic chiar a existat, că a trăit printre oameni și că a lăsat mereu în urmă o dâră de lumină. *Martirologiul Bisericii Romane*, dar și *Legenda Aurea*, iar mai târziu *Sinaxarul Marii Biserici din Constantinopol*, toate atestă că, la sfârșitul secolului al III-lea și începutul secolului al IV-lea, în cetatea Mirei, actualul oraș turcesc Demre, a păstorit Sfântul Ierarh Nicolae. În plin veac de persecuții, când era un act de curaj să fii creștin, episcopul Nicolae s-a jertfit pentru mica sa turmă din cetate Mira. Amintirea vieții sale sfinte, care a trecut și prin încercarea închisorii, a rămas peste veacuri.

Ce au reținut credincioșii? Bunătatea sa. O bunătate dumnezeiască. Sinaxarul amintește mai ales de darnicia sfântului. Cunoaștem cu toții o faptă săvârșită, se pare, încă din timpul vieții.

(continuare în pagina 2)

Moș Crăciun – născut din viața și din faptele Sfântului Nicolae

Nicolae PINTILIE | Sursa: doxologia.ro

(continuare din pagina 1)

Episcop fiind, a aflat de tragedia prin care trecea o familie din comunitatea sa. Din pricina sărăciei, un tată s-a hotărât să-și vândă fiicele ca sclave. Bunătatea episcopului Nicolae a făcut ca, fără să știe de unde vine ajutorul, tatăl să-și căsătorească fetele. Cu siguranță că au fost mai multe fapte și minuni, dar conștiința creștină a reținut-o doar pe aceasta. Cu timpul, răul de minuni a început să curgă la mormântul și la biserica sfântului din Mira, vestea bunătații sale ajungând până departe.

În timpul cruciadelor, creștinii apuseni au trecut și prin Mira, spre salvarea Ierusalimului. Întorcându-se, au povestit și celorlalți frați minunile sfântului. Așa se explică faptul că, în momentul pierderii Asiei Mici de către bizanțini, mai multe state occidentale și-au dorit moaștele Sfântului Nicolae care, în final, au ajuns la Bari, în Italia.

De la Sfântul Nicolae, la un „moș fabricat”

Sfântul Nicolae a devenit cunoscut în întreaga lume creștină. Deși nu a fost un teolog precum sfinții Vasile cel Mare și Grigorie de Nazianz, nu a lăsat mari scrieri precum Atanasie cel Mare și Chiril al Alexandriei, episcopul Nicolae, un bătrânel simplu, a rămas peste veacuri icoană a bunătații și a dărniceii. Așa a fost reținut de toate popoarele: Mikulás – în Ungaria, Mikuláš – în Republica Cehă și Slovacia, Mikołaj – în Polonia, Sinterklaas în țările nordice, toate aceste denumiri duc la

Sfântul din Mira.

Sfântul Nicolae, iubit de credincioșii nordici, era prezentat drept un bătrân cu pelerină roșie și cu barbă. Pelerina nu era altceva decât veșmântul său arhieresc, așa cum a fost înțeles de creștinătatea protestantă.

În toate aceste țări, timp de secole, s-a crezut în Sfântul Nicolae – cel care, călare pe un cal alb, făcea minuni și aducea daruri. De fapt, de aici **istoria cotește de la Sfântul Nicolae, la Moș Nicolae și, apoi, la popoulul Moș Crăciun**. Cum s-a întâmplat? Este un proces istoric, desfășurat pe durata a două secole. Începutul reformei protestante, care a cuprins partea nordică a Europei, a avut ca rezultat renunțarea la cultul sfinților și al Maicii Domnului. Însă, oamenii nu au renunțat cu totul la sfinți.

Cu cel mai iubit dintre ei, Sfântul Nicolae, au procedat cu diplomație. Comunitatea protestantă l-a scos din cultul bisericesc, dar nu l-a putut scoate din conștiința de veacuri transmisă credincioșilor. În acest sens, a fost păstrată doar latura binefăcătoare a sfântului. Devenit Sinterklaas în Danemarca și Olanda, Sfântul împodobește sărbătorile Nașterii Domnului în secolul al XIX-lea.

Desprinderea totală a avut loc câțiva ani mai târziu. Creșterea economică din Lumea Nouă – America, a făcut ca imigranții să îl ia cu ei și pe Sinterklaas. Plantat într-un pământ nou, Sfântul Nicolae a pierdut și puținul sacru pe care îl mai avea în Europa. Curios lucru, un pastor, deci un om religios, a vorbit pentru prima dată despre „un moș vesel, dolofan și

jovial, cu obraji veșnic roșii” – Santa Klaus. Născut într-o poezie a lui Clement Clarke Moore, moșul fabricat a văzut lumina tiparului în ziarul „Sentinel” din New York, în anul 1823. Un pic mai târziu s-a născut și imaginea pe care o întâlnim la orice colț, în luna decembrie. În anul 1860, cotidianul Harper's Illustrated Weekly a publicat un desen al lui Moș Crăciun: avea un costum roșu, ornate cu nasturi negri și cu o curea din piele.

Timp de aproape 30 de ani, Thomas Nast, desenator și caricaturist al ziarului, a dat poveștii noi și noi variante. Însă, **moșul de astăzi este rezultatul unei campanii publicitare a unei cunoscute băuturi răcoritoare**. În anul 1931, Moș Crăciun, redesenat de către Haddon Sundblom, avea o burtă durdulie, un aer jovial, un costum roșu și o atitudine aparte – așa cum îl cunoaștem cu toții, până astăzi.

Moș Crăciun chiar există!

Vorbim, astfel, despre o istorie, un drum, o devenire. De la Sfântul Nicolae, dăruitorul episcop din Asia, la Moșul pe care cu toții îl așteptăm. Nu vrem să dezamăgim pe nimeni. **Moș Crăciun chiar există!** Însă, trebuie să ne aducem aminte că **șteptarea copilăriei noastre s-a născut dintr-un Sfânt al Bisericii**. Sfântul Nicolae, cinstit în întreaga Ortodoxie, a supraviețuit în lumea occidentală prin moșul cu barbă albă. Deși este rezultatul unui proces pur istoric și comercial, **nașterea lui Moș Crăciun din viața și din faptele Sfântului Nicolae are și o parte bună**. O lume dezrădăcinată moral și desprinsă de Dumnezeu, aflată pe calea unui materialism ateu tragic, crede în ceva. În ceva, care aduce bucurie prin daruri. Astfel, Sfântul Nicolae, din mila lui Dumnezeu, este cinstit în întreaga lume: în Ortodoxie, prin Sfintele sale moaște și icoane, iar în lumea cea mare – prin Moșul Crăciun cel darnic și bun!

Nu există om mai înțelept decât cel milostiv

Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul

Oamenii buni în mod firesc nu țin răutate în inima lor, dar nici bunătatea lor nu o țin pentru ei înșiși. De aceea, nu țin nici lucrurile frumoase, nici nu sunt impresionați de frumusețile lumii, arătând prin aceasta credința lor fierbinte în Dumnezeu, precum și dragostea lor cea multă.

Nu există om mai înțelept decât cel milostiv, care dă cele pământești, lucruri stricacioase, și cumpără cele nestricacioase, cerești. Precum nu există mai mare neghiob în lume ca lacomul de bani, care mereu adună și mereu nu are și care în cele din urmă își cumpără iadul prin economiile sale adunate. Cei care se pierd prin

lucruri materiale sunt pierduți cu totul, pentru că îl pierd pe Hristos. Cel stăpânit de lucruri materiale totdeauna este stăpânit de întristări și de neliniște, pentru că pe de o parte tremură să nu-i fie luate acestea, iar pe de o parte să nu i se ia sufletul. Și iarăși, zgârcitul care și-a anchilozat mâna din prea multă strânsoare și-a strâns și inima sa făcându-și-o de piatră. Ca să se vindece, va trebui să cerceteze pe oamenii cei nefericiți și să-l doară pentru ei, așa încât să fie nevoit să-și deschidă, încet-încet, mâna sa. Și atunci i se va înmuia și inima sa cea de piatră redevenind inimă de om, deschizându-i-se astfel ușa Raiului.

